طلائی لاش

دگل جان صابر
زبانہ

طلایی لابس

د کوچنیانو لپاره کیسی

د گل جاړ صاپر ژبار

کابل-۱۳۶۸ کال

PROPERTY OF
ACKU
۱۰۰/

د کتاب نوم : طلایی لاس
ژ باړونکی : گل‌جان صابر
دپښتی‌طرح : محمد فرید
تیراژ : دوه زره توکه
دچاپ نېټه : ۱۳۶۸ کال (وری)
دچاپ ځای : دولتی مطبعه مونوتایپ

فهرست

سرلیک	مخ
دری لونی	۱
مجبوریت	۴
دوه تنبلان	۶
تنبل په لاره کې	۸
د حضرت مشوره	۹
آلکوهالو	۱۶
طلایی لاس	۱۹
مروز ایوانوویچ	۳۰
زړه ورو نکی هیره	۳۶
کوکړی اوزړه هیلکه	۴۰
ماخذ	۴۹

PROPERTY OF PACKU 6100

دری‌لونې

په یخو ازما نو کې یوه ښځه و ه. هغې دری لونې در لودې. هغې دخپلو لونو لپاره دلباس، پا ینزار او خوړو د پیدا کولو لپا ره باید ډیر کار کړی وای. خو مور دخپل اولاد لپا ره هر څه زغمی.

نجونې چې یوه تر بلې ښایسته وې لوبې شوې. هغوی دری واړه واده شوې او پیلو پیلو کور و نو ته ولاړې. موریوازې پاتې شوه.

یو، دوه، دری کلونه تیرشول. دامسې پېښه وشوه چې مورنا روغه شوه. هغې دسنجاب څخه چې هلته نږدې پې ځنګل کې ژوند کاوه غوښتنه وکړه:

- سنجابه، سنجابه، ماته زما لونې را وغواړه!

سنجاب سمدلاسه منلې کړې تر څو ښځه مرته و رسوی.

هغه دمشرې لور کورته راغې په کړکې کې یې تکټک وکړ.

- مشرې لورچې کله دسنجاب غږې واوریدلې وېې ویل پاخ، زه به سمدلاسه مورته ورغلې وم خودا لاس لو نې باید پر یمینځم.

هغې ر ښتیا هم لاس لو نې سر یمینځل.

- سنجاب خو ابدې شو - ښه دا سې ده، نوتر هره ددې لاس لونو څخه خلاصه به شې!

سنجاب چې داخبره وکړه لاس لونې سمدلاسه وکړ نګیدل او مشرې لور په ګیښپ بدله شوه.

سنجاب بیا وخت کې دمنځنۍ لور کورته راورسید. هغې ته ېې دمو رد زارو غې په هکله ځینې خبره ورکړه.

- اخ، زه به سمدلاسه مورته ورغلې وم خو باید د بازار لپاره کر باس وړو بدل شې.

هغی ربنتیا هم کړیامن او بدل .

ـ سنجاب په قهر شو، څه داسی د ه ، نو په تول ژو ند کی ددی څیخه خلاصه مدشی ،کړ یامن او به !

دا یی وو یل او منځنی لورد ستر گو په رپ کی په غنه بدله شوه .

سنجاب چی کله د کشری لور په کړ کی کی تکټك و کړ هغی اوږه خیشتول. کله یی چی واوریدل چی مو ریی ښه نه ده لاسوته یی پاک نه کړل او دهغی لوری ته یی منډی کړی .

سنجاب دهغی څخه مخته شو او لومړی ټاروغی ښځی ته راغی . هغی ته یی کیسه وکړه چی لویی لونی یی یو ه په کیشپ او بله په غنه بدلی کړی. مورد خپلو لو نو په حال تاءسف وکړ ،ویی ژړل اود سنجاب څخه یی هیله وکړه تر څو ددی لو نی یخوا نی شکل ته راوگرزوی.

ـ سنجاب وویل: دیر ښه. هغوی به بیا هم د یخوا په څیر ښکلی شی خوددی په بدل کی ته باید مړه شی .

ـ ښه ده چی زه مړه شم خو یوازی چی زما لو نی بیا انسانی څیر وته راوگرزی .

بدی وخت کی کشره لو ر ستړی ستومانه راورسید لـه. هغه چی کله پوه شوه چی مشرانو خوښ دو ته یی څه ورښې شوی دی اوددی لپاره چی هغوی بیا انسانی څیروته راوگرزی مورته خوښه گرانه تمامیږی دزړه له کومی یـی وژړل اوسنجاب ته یی په زاریو ویل وکړ :

ـ سنجا به هرڅه دی چی خوښه وی وبی غوا ړه وزه دهر څه سره موافقه یم خویوازی زما مورمه وژنه اوزما خوښدی بیا هم انسانی څیروته راوگرزوه .

سنجاب وویل : هغه ستا خوښۍ به یوا هم دیخوا په خیر چکلی او ستا سور به روغه شی خوبوازی ته سپین سری او بدرنگه کیږی .

- کشری لور وویل : زه موافقه یم .

- لکړو کړه ، ستا خاوند خوا ندی ، هغه یې ستا سپین سری او بدرنگی سره مینه ونه کړی اوتا به دکور څخه وشړی .

- سنجابه ، زه څه کولای شم ؟ خوانی او چکلا دایمی نه دی ، هغه به هر صورت تیریږی . که چیری زما خاوند یوازی چکلا به کار وی نو دهغه مینه به ووخت زما سره کمیږی نو ځکه نبه ده چې دا کار اوس وشی .

کله چې کشری لورد اویل کیښې اوغښه سمدلا سه په چکلاو بدلو بدل شول . هغوی نارونې سورته راغلې خو په هیڅ نه پوهیدلی . دوی سپین سری څنګ ناستې وی . هغوی ولیدل چې ددی سپین سرو یوه ددوی کشره خورده . سوردوی ته کیسه وکړه چې ولې داسی وشول .

مشرانو لونو وزړل ، سنجاب ته ورغلی او د هغه څخه یې غوښته وکړه :

- زموږ خو رته چکلا اوخوانی اورته ور کړه چې موږ سپین سری اوبدرنگی وو .

- سنجاب وویل : او س تاسو تو لی چکلی کیږی و ځکه مهربانی انسان ته چکلاور کوی . کوچنی اور هم دیخوا په خیرخوانه اوچکلی شو .

وروسته له دی زموږ په سیمه کی چا سنجاب ونه لید یوازې تول پدی خبردی چې دیوی لمی دزیو لونو ته څه ورپیښ شول .

وایی چې دهغه وخت څخه وروسته لونو تل دخولی سور څخه خواری کوله .

مجبوریت

وایی چی په پخوا وختونو کی زمود په کلی کی یوه ښوزله ښځه اوسیدله. دهغی خاوند مړشو اودادخپل زوی سره یوازی پاتی شوه. ښځی خپل زوی دامی لوی کړ چی څرنګه ښی کولای شول، هغه څه یی ورکول چی دخدای (ج) رضاوه. پرهغوی هردول حالاتو راتلل: کله په وږی وو او کله په بی بیخی هیڅ نه درلودل. یوه ورځ مورخپل زوی ځنګل ته واستولو او دهغه څخه یی غو ښتنه وکړه ترڅو لرګی راوړی.

هلک پوهتنه وکړه: زه په یوازی څرنګه داکار وکړی شم؟ لرګی باید اړه، پری اوبیا و روسته برابر شی. زه یوازی داکارنه شم کولی.

- ښځی وویل: ته ولاړشه، ستا سره به ځنګل کی مجبوریت مرسته کوی.

- هلکه وویل چی ښه ده. آس یی زین کړاوځنګل ته روان شو. ځنګل ته راوسید دو اوری د کی هوندی سرته و خوت او چیغه یی وکړه:

مجبوریت، زه دلته یم!

ده‌ته هیچا نحواب ورنکړ. هلک لږصبر وکړ او بیا یې چیغه وکړه:

ـ مجبوریت ، راشه زماسره مرسته وکړه !

هغه چې هرځومره چیغې وکړې دځنګل ځخه هیڅوک ده‌ته راونه وتل. ساړه‌زیات هواوددده پښې سړې‌شوې . هلک چار ناچار په‌کار پیل وکړه. هغه د مجبوریت په هکله فکر وکړ : « کیدای شی چې وروسته راشی » هلک دونو په اړه کولو پیل و کړ . وئې ښې اړه کړی، هرې‌ښې کړی اوپه برخلند وبې ووښلی ، برخلند یې په کراچی کی کیښوول. هلک تودشو اوګرمی یې وشوه . تولـه ورځ یې کار وکړ اوماښام ناوخته کورته راغی .

ـ هغه‌مورته شکایت وکړ: ماته مجبوریت راغی. هغه لهغوږتل چې زماسره مرسته وکړی. ماهرڅه ـ اړه کول، پریکول ، په کراچی کی ایښودل پوازې وکړل .

ـ مورمسور اسویلی وکړ : ای‌زوی چاته ، همدغه مجبوریت‌ؤ خوپوازې تا هغه په ځیره ونه پوژند لو . کـه چیرې ته مجبور شوی نه‌وای نوته به‌پوازې ځنګل ته‌نه‌وی تللی .

دوه تنبلان

دوه تنبلان په ځنګل کې روان وو او د ځنګل په ځنډه کې یې دمنوونې ولیدلې.. په ونو کې منې دومره ډیرې وې چې پانې یې نه لیدل کیدلې. سړي او ولې منې چې خولې ورته اوبه کوي.

یادې وخت کې یوه تنبل وویل :

ـ راځه چې دمنې ونه وهو رو او منې وخورو .

ـ دادې ځه لکرو کړ چې دمنې و نه په وهورو . راځه چې دمنې ګروته لاندې پرېږدو، منې پخپله زموږ په خوله کې راولویږي .

یاده. هغوی پرېوتل خولې یې خلاصې کړې اومنتظرشول. منتظر او منتظرو خوبوه منه هم راونه لویدله .

ـ ددوی یوه ووېل : ګه چیرې منه راولویږي نوهغه باید د ژوول شي .

ـ دوهم سوالته وکړه ؛ رښتیا هم چې داسې د ه . یه به وی چې ګورته ولاړشو .

تنبلان پیله دې چې دمنوځکه وکړي ولاړل .

تنبل په لاره کې

بوتنبل په لاره روان اوبه مټه بې بېخبولی ، ناڅا په دغوندې کې سره ولګيد او ولوېد

ات د ځان سره ودې ونګيد : ته وګوره خوسره ناهموار ه لاره ده هغه په واخ ګولو پورته او روان شو .

هغه روان دی خوښې دځمکې هغه نه پورته کوی . په تنبل پسې دوړی پورته کېږی او دی بخپله شا و خوا کې هېڅ نه وينې په لاره کې ولې پرته وه ، تنبل هغه و نه ليـد له ،دوني سره ولګيـد اوولوېد

- تنبل ځان ورتاو : هه احمق يم , و لی هغه پلا جګيد .لم چـې اوس ښاولوېد لم .نه ، نورنه جګيږ م تر هغو له لوېږم.

وايی چې هغه تنبل تر اوسه پورې په لاره کې پروت دی.

د حضرت مشوره

په پخوا و ختونو کې زمونږ په کلي کې د بلال په نامه یوه غریب سړی ژوند کاوه. دهغه کوچنیان دیر وو خو ایسې بې وسې نه در لودې که څه هم چې هغه تولې ورځ دشتمنو لپاره کار کاوه خو اما بې هم خپل ژوند نه شو برابر ولای. هغه چې هرهومره سعی کوله بیا هم هیڅ په لاس نه ورتلل.

بلال یوه ورځ چورت وهلو، دیر فکر بې وکړ. وروسته بې خپله میرمن راو غوښتله او هغې ته بې وویل:

میرمنې، زه که هرڅومره دیر کار کوم خو کله په لاس نه راځي مونږ حتی دخپلو کوچنیانو دخوړلو لپاره هم څه نه لرو، نه خو کوره چې هغوی له لوږې مړي. میرمنې ما فکر وکړ څو حضرت ته د مشورې لپاره ورشم. ته ز مونږ هوا ښې چرګه راولیسه، زه هغه حضرت ته وروړم.

خو میرمنې په چرګه زړه نه کیږي

- هغې ځواب ورکړ: نه. زه خپله وروسته چرګه دې غیطاڼ ته زدور کوم. زمونږ چرګه هره ورځ یوه هګۍ اچوي که چیرې هغه هم په وي...

خاوند خو اپدې شو

وهغه ووې ویل: ما تاته وویل چې چرګه راونیسه نو دا بدې معنې

ده چی زاوی نیسه . آیاته بدی نه بو هیسیری چی به مشوره دیرار زش لری خوستا په چرگه زره نه کیږی .

هیڅ چاره نه وه میرمنی خپله بواز یئی چرگه راونیوله اوخپل خاوند ته یی راوړه هغه چرگه حلاله کړه ، میرمنی ته یی وویل چی دهغی ښکلی وشکوی اوبه یی پاکه کړی . بلال وروسته خپله تحفه به توته کی تاو کړه او حضرت ته و روان شو .

بلال حضرت ته راغی ، درناوی یی وکړاو به احترام یی وویل

ـ اسلام علیکم حضرت . ستاسو حال څرنګه دی ؟

دخدای افضل دی چه یم ، ستاخخه مننه . ته دلته دخپلها ره راغلی؟

ـ بلال وویل : حضرت صاحب ، تاسو خو زما په حال خبر یاست زه چی هر څومره دیر کار وکړم ژوند می نه بهه کیږی. حضرته ، ما ته ووایه چی زه څه وکړم ؟

ـ دادی احمق ، زوم څه بو هیږم چه ته باید څه وکړی ؟

بلال یدی وخت کی چرگه دتو تی څخه خلاصه کړه ، دحضرت مخ ته یی کیښوده او په دیر ادب یی وویل:

ـ زه تاسوته دمشورې لپاره راغلی یم .

حضرت چی کله چرگه و لیده له دهغی څخه یی ستر گی له څوی پور ته کولی ، بوڅل بلال ته گوری او دوه ځله چرگی ته.

ـ تو اومن کښینه او وو ایه چی څه خواړی .

بلال کښیناست اووې ویل:

ـ زه بله هیڅ چاره نه لرم ، باید غلا وپل کړم .حضرت صاحب، تا سوپدی هکله څه وایاست ؟

خو حضرت چرگی ته گوری او دهغی څخه ستر گی پای خوا ته

نه مي اړولی. چرګی ته یی وکتل ،وبی کتل او دخپلو خبرودصحت لپاره یی دهر یوت کتاب راو اخست .

ـیه شر یوت کی یی داسی و یلی دی: که چیری سړی دخپل ځان دژوندی پاتی کیدولپاره یله څه چاره پیدا نه کړی نوغلاګناه نه لری.

ـبلال اسو یلی وکړ : اخ ، خوزه غلانه شم کولی .

ـ حضرت مشوره ور کړه: نوته دنو رو ځنکو څخه یو ښتنه وکړه ته ظریف غل او ابراهیم چلباز پیدا کړه هغوی بی تا ته دررده کوی.

بلال دحضرت څخه مننه وکړه ، ظریف غله او ابرا هیم چلباز ته ور روان شو . هغوی چکر وهلو او خمیر مایه یی خپله . هغوی بلال هم دځا نِ سره کښینا وه .

ـووایه چی څه غمونوته سوبرته را وستلی؟

ـبلال دخپل ژوند څخه شکایت وکړ: داسی اوداسی ،تاسو ما ته غلا کول رازده کړی .

هغه زاری وکړی، زاری یی وکړی او په پای کی یی زاری قبولی هوی .

ـغلو ووبل: په ده ، غلا در زده کوو . خو ته کوم بدای په نظر کی لری؟

ـبلال ځواب ورکړ : هر نګه نه ،پټکاره ده چی لږ .

بلال دیر کلونه په کاو ندی کلی کی دیوه بدای ـ

وگرد. همه او ورخ بی کار وگر او داخیزوله بی به لاس راوول!
دودی کومه چی دده به گیده کی د ه ، کالی کوم چی دده به لحا ن
کی‌دی، بدای دده تور هوغ ور نکرل .

-غلو وویل: سبا سا بنا م راشه ، ستاد بدای خبر به واغلو .

بلال سبا کله چی تیاره شوه غلو تور وملگر وته راغی . دوی
هیی نه منتظر شول ، آسان بی ز بن کرل او دهغه کلی لوری ته
روان شول چیری چی بدای ژوند کا وه . بلال دبدای کور اوهغه
کونه چی هسته یکی رو دوی ته و رو هوول .

غلولو ورو سته د کوتی دیوه کنج دستکه پورته کرل اوبلال ته بی
وویل :

- کوتی ته ور کوزشه هر چه هغه چی به لاس درلحی سوی ته بی را اچوه
هغه چی وویل شول هنسی وشول . بلال بال غلو ته وراچوی اوهغوی
بی به گادی کی لحای به لحای کوی. کله چی گادی د کله شوه غلو بیله دی
چی بلال ته څه ووایی دستکه بی بخپل لحای کیښوده ، کوته بنده
شوه اوبلال دژنه یکی ایسار شو .

بلال زاری وکړی : تاسو څه کوی ؟ تاسو خومره وژنی !

غلو دخپرو کول نه‌وښتل . هغوی هوازی دا وویل :

- که چیری عقل ولری لاره پیدا کوی . غلودا وویل اوروان شول
بیچاره اوبدمرغ بلال به کوته کی پاتی شو . هغه نه پوهیده چی
څه وکړی . دیوالونه تینگ دی ، دروازه کلپ ده، نه سوری هسته
اونه کړکی . بلال ددا سی لحای به لټولو پیل وکړ چی یکی پټ شی.
بیچاره تولهشپه وربږ بده ترغوبی داوړو هوجوال پیدا کړه بدی
وخت رنا شوی وه . بلال و اوربدل چی د باندی کلی ګانی شرلکیږی

اوگوم خوک‌دروازه ببرته گوی . خوهغه‌و ار خطا نه‌شو ؛ داورو غخه‌ی‌موتی‌دکک‌کړ اودرانتونکی مخ ته‌یی وروښیندل. په‌دروازه کې دشتمن سپرمن ولاړه وه . ترڅو چې هغی ستر کی یا کولی بلال دروازی ته‌ورالا کړل اودستر کو په‌رپ کې تری‌تم‌شو .

دګور خاوندان ژرپوه‌شول چې څه‌شوی دی . شتمن‌ار آس‌سپور اوپه‌پوه تراټ‌روان شو . بلال‌ترشا وکتل اودغان سره یی و ویل : بدکار وشو - مارانیسي . څه‌وکړم ؟ هغه ژر راوکرز یداو دشتمن لوری ته‌یی په منډه‌وویل و کړ . هغوی‌چې ګاله‌سره مخامخ شول بلال ودریدا و وی ویل :

- سلام، باداره . چیری دومره ببره کوی ؟

- شتمن ځواب ورکړ: زما کوربی لوټ کړی،غله رانیسم . اوته چیری‌یی ؟ تاپه‌لاره کې‌څوک ونه‌لیدل ؟

- نه، ما په‌لاره کې هیڅوک ونه‌لیدل . زه‌تاته درتلم ترڅوکوم کاررا کړی .

- شتمن‌فکروکړ : لکه‌چې غله په‌بله‌لاره تللی‌دی . هغه بلال‌ته و ویل : ته‌زما‌سره سپورشه، ستا لپاره کار پیدا کیږی .

شتمن‌آس راوکرزاوه او دوی دواړه دکلی لورته روان شول . شتمن‌دخپل کور څنګه‌ته‌بلال له آس څخه کښته کړ، هغه‌ته‌یی وویل ترڅومتظرشی اوبیخپله دغلو‌پاتولو پسی‌په‌بله لاره‌روان شو .

بلال‌انګرته لنوت اوهلته دشتمن سپرمنې ساندی کولی :

- نورڅمان پروانه‌لرې خود کرباس په‌توته می د پرزه پددی ، افسوس، دیر افسوس !

- بلال پوښتنه‌وکړه : په کرباس پسی‌دی ولی زړه پددی ؟

به هنی توته کی لږ زړه زوړه ډیل شوی ووا ...

بلال چی داو اور ډدل ډیله دی چی وای ته منتظر می خپل کلی ته روان شو. هغه سمدلاسه تاریف ځله او ابرا هیثم چلوازته ورغی هغوی ناست وو ، هغوی چی کله بلال وَ لیدو وی ویل : ا ، بلال ، ته ژوندی یی ؟ راځه

بلال ځواب ورکړ : لکه چی وینی یی ، ژوندی یم . ماشلا ګول زده کړل او دکوټی ډډه دراوتلو لاره می پیدا کړه . تاسو اوس ما ته خپله برخه راکړی .

ځلور هندل او ویی ویل : دناسی سړی سره هرڅه پ یی . انبارته ورشه ، څه چی ستاز ړه ځواړی هغه واخله .

خود بلال دیر څه په کار نه وو . هغه بوا زی دکر باس غوښه واخسته .

ځلو ویل : د ، څه واخله ، دا کر باس یسه ستا پسه څه درد و خوړی ؟

بلال نه خوښتل چی وخت په خبر وتیرو کړی ، خپله برخه یی واخسته او روان شو . په کورکی یی دکر باس غوښه خلاصه کړه ، رڅه هم چی هلته لږ زړه زوړه وو . هغه خوښه دیر خوشحاله شو ! کورنی جوړ کړ ، آس او ځواوی یی را ټول ، ځمکه یی ګولپه کړه ، پښم یی و کړل ، ژوند یی په شو .

بوه ورخ بلال ل ته حضرت راغی ، دمعمول سره سم بی ستری ـ مشی و کړه ، دکار او بار په هکنه بی خبری اتری وکړی او په پای کی بی و پوښتل :

ـ لیدل کیږی چی دشریعت خبر و ستا سره په مرسته وکړه ؟ ایوزله وی ، بلای شوی ...

ـ حضرت ، تاسو حق په جانب یاست ، هغو خبرو ز ما سره دیره مرسته وکړه . مننه .

نوته اوس باید ستا سره شوی هیڅوک در په یاد کړی او ددی لپاره چی خدای به تهر نه شی باید زا برخه را کړی .

بلال وویل : حضرت، تاسو رښتیا وایاست ، برخه باید د کړم . دکر باس تو ته بی را واخیستله او هغه بی ددی جملو په وبلو سره حضرت ته ورکړه :

حضرت ، دی کړاس زما سره مرسته و کړه ترهغو بلای شم . داتوکه واخله ترهغو هغه هم ستا او هم دالله سره مرسته و کړی .

آلو بالو

یوه سپین ږیری یوه لور درلوده. هغه دوښه تنبله وه چې تابه ویل
کوم چادتولـو کار و نود کولو څخه اوده کـړی ده. سپین ږیری
دهغی سره ډیره عذاب وو. ددا سی تنبلی سره څوك واده هم نه کوی
او په کور کی دهغی او سیدل یوازی کړ اودی او بس خوښ چاره
نشته، خپله لور کـړه هم تنبله وی خود کورځخه بی ایستلی نه ده
یـوه ورځ سپین ږیری بـازار ته تلو ، تنبلی هم وغـوښتل چې د
هغه سره ولاړه شی سپین زیری نه غو ښتل چې خپله لوردځان سره یو
زی ،خوهغه دسپر ان زړه خاوند وو نوځکه و هغی دتلو سره سوا نق
هو.

هغوی یه گادی کی سپاره وو. آس کړاری منډی وهلی او سپین ږیر
ی خپل چرتونه وهل. هغه ناڅاپه ولیدل چې په لاره کی یوه ډکلی
اوږدلی توکری پرته ده

ـ سپین ږیری خپلی لورته وویل :ږ وښه اوتوکری راو اخله
ـ زماازړه نه غواړی چې دگادی څخه کښته شم .
ـ توکری راواخله زه به تا ته یه بازار کی آلو بالو رانیسم بابدو
ویل شی چې دتنبلی آلـو بالو د یر خو ښیدل ،خو هغه دتنبلی ترتا ثیر
لاندې دوښه راښلی وه چې توکری یی را پورته نه کړه

ـ هنی وویل : نه ، زه دگادی هغه نه کښته کـیږم او کنـه
ږایه سی ملا درد کوی .

ـ سپین ږیری هیڅ نه شوه کولی ، یخپله دگادی هغه کښته شو ،
تو کری راپورته کړه او روانه شول . بازار ته راور سیدل سپیـن
ږیری هغه هغه خرڅ کړل کوم بی چی دخرڅولو لپاره راوړی وو، هغی
ضرورت وو هغان بی را نغول په بازار کی بی دخپلی خوښی شاوخوا
ولیدل، د هغه سره بی خبری اتری وکړی، دخپلی ټبلی لورهغه بی سره
تکاوه، دهغه هغه بی پوهتنه وکړه چی دهغی لپاره چیری آلوبالو راتلـی
هغه چی دهغی آلوبالو د پرخوښیږی دخو ښی خاوند هغه ته وویل:

ـ راهغه چی هغوزه به تاته آلوبالو در کړم خوته به هغه څه کوی
چی زه بی درته وایم گوندی ستاد لورد ټبلی علاج وشی .

داچی هغوی لیږوخت تیر کړ او گه دیرزه نه پوهیږم . تپله بدی
وخت گی دگادی هغه را گښته نه شوه ، لمرته تودیدله اویښه وه
هغه حتی بدی هم خبره نه شوه چی سپین ږیری راغی او گادی بـی
روانه کړه . آس دکور په لوری په منډو ویل وکړ تپله چی گله
راویښه شوه وبی لیدل چی ددوی گادی دهغگل په لاره روانه ده .

ـ هغی دخپل بلار هغه پوهتنه وکړه : تاماته آلوبالو راتیول ؟

ـ سپین ږیری هغواب ورکړ : نه لور چانی ، ماتاته آلوبالو راته
نیول تاتو کری راپورته نه کړه ما هم آلوبالوو انغستل .

سپین ږیری پوآلـو بالو را واخست اولاړی ته بـی گذار کـړ
آلوبالو په هغو وهو کـی دستوری په غیر ځلیدو ، په هغه گی دلمر
وړانگوا نعکاس گاوه تنبای چی گله آلوبالو ولید دگـادی هغـه
گښته شوه ، آلوبالو ته ورتیته شوه هغه بی را پورته کړا ووی خور

- سپین ږیری پوښتنه وکړه : لور جانی ، داځه دی ، دګاډی ځځه کښته شوی ؟

- ټنبلی ځواب ورکړ : ما آلوبالو راپورته کړ

- سپین ږیری بیا پوښتنه وکړه : ستاسلا درد نه کوی ؟

ټنبلی ځواب ورکړ : نه درد نه کوی

سپین ږیری وروسته له دی چې آلوبالو گذار کړ ، ټنبله بیا هم دګاډی ځځه کښته شوه او آلوبالو یې راپورته کړ

- داځه دی ، تا بیا هم آلوبالو راپورته کړ ؟

- هغه ږیر خوند ور دی

- ستاسلا څرنګه ده ؟

- په ده ، درد نه کوی

سپین ږیری مسکا وکړه او بیا یې هم آلوبالو لاری ته گذار کړ ټنبلی دا پلا هم آلوبالو را پورته کړ سپین ږیری په همدی ډول بوګلاس آلوبالو گذار کړل او ټنبلی ټول راپورته کړل او وې خوړل

سپین ږیری فکر وکړچې راځه تشه ټوکری به گذار کړم او وبه ګورم چې زما لور هغه راپورته کوی او کنه . هغه ټوکری گذار کړه . ټنبلی چې کله ټوکری ولیدله دګاډی ځځه وا کښته شوه ، ټوکری یې راواخسته او وې ویل :

- لخ ، ټوکری خوتر اوسه پوری پرته ده ، بلاره و اخله .

ددی ویل سخت دی چې آلوبالو اوده شوی وو او گډ سپین ږیری دلور خوږ ډل چې دګاډی ځځه را کښته شی او آلوبالو ته ورتیته شی خو یوازی داوایی چې هغه وروسته له دی د ټنبلی ځځه ر اووتله .

طلایی لاس

سپر کال زمونږ نیکه او ما او زما کلونه پوره شول خو هغه وخت هم آرام نه کښینی د سهار هغه ترماښام پورې کار کوی او په فارغ وخت کې حتی شکارته هم ځی .

تپر کال دهغه گران سپی ژول کا دمطاعون دناروغی له امله مړ شو . زمونږ کاوړ باتو ویل :

ـ څه وشوه، ورو سته له دی په نیکه نور دسپی سره مستی نه کوی . اس دی! مونږ هم د اسې فکر کاوه . بې هنه ددی خو صله نه لرې ترڅو نوی کو

کری‌واخلی ، هده‌لوی کری او به کوراو کروندە کی تعلیم‌ورکری.
له‌ا ویاهم‌زمود به کور کی کوکری‌لوبوی شو ژولکا نه‌بلکه ژالکا،
زمود به کور کی ویاهم‌ې نظمی‌ده : کله‌دمیخ خپدد ستمال راکاږی
او به‌دهلیزکی یې به‌داسی حال کی چی سر یی لور نیولی وی کشوی ،
کله‌د گاولډ یا نو دشید ود یگ چپه کری ـ بخپله دو یری ترکوچ
لاندی پروزی اوربودی . زمونږ گاوندی ویاوم دو نکیږی :

ـ سوبن ډیری اوه اویا گلان شو خو آرام نه کیږمی ، داهه دول
سړی دی !

انسان خو هه داو سپنی خپخه نـدی جوړشوی ! ز مود نیکه دو
روستی والکی له‌اسله یې تا به‌شو. اوسه او سپنه خونده ده نیکه پرله
پسی‌توغی گاوه ، تبه‌یې شوه اویه بستره کی خملاست .

آشناد اکتره موراوغو هـتله ، دیرژرزمود سیمی دا کتره طلایی
ویښتان لرونکی ، نحوانه ښولیا پاولوفنا راغله .

ـ هغی نیکه تدوول : تنفس وکړه !

نیکه تنفس گوی اوتوخیږی :

ـ ویاهم تنفس وکړه !

ویاهم تنفس گوی اوتوخیږی ، دسپنی‌آوازیی به توله کوتـه کی
خپریږی .

داکتری‌نیکه‌ته خوږوونږو ، تندی‌یې ترږو کړ، سړی وهو راوه‌او
ویی‌ویل :

ـ داسی وخت راغی چی‌ته هم نا روغ شوی !

نیکه به دواړ وخواو کی سینه ښکل شوی وو .

ښولیا پاولوفنا وویل : ښسپین !

هغی ووېل چې دنیکه بدن ته باید دېنځه ملیونه طبی واحد و مبارز ژبنو لښکر داخل شی . ددی خبری په معنی موږ پوازی هغه وخت پوه شوچې کله یې ددرملنون څخه درمل راوړل . په قطی کې ډېری څښتی ارتی وی چې دهری ېوی په تله کې ژبر پودر وو . هری څښتی څوه سرېو څرنه در لودل ؛ ېو لنزی چې په آسانی لېری کېدلۍ اودوهم ډېری.

در برېن سرېوش له لارې یې څښتی ته دکېری سټنی په مرسته ای رنګه مایع داخل کړه . دښتی پودر ترڅو وېلې و وروسته په مایع کې حل شو. وروسته یې مایع دپیچکاري دسټنی په مرسته دښتی څخه راوایستله . دا دسل زره طبی واحده د مبارزې لښکر ووچې دی ته تیار ووترڅو دانسان بدن ته داخل شی او دهغه دژو ندلپاره مبارزه پیل کړی .

داسی اریکړه وشوه چې شپه او ورځ وروسته له هرودرېو ساعتو سل زره مبارزین دنیکه بدن ته تذریق شی او دناروغتیاسره دمبارزې لپاره باید ه تول پنځه ملیونه مبارزین دنیکه بدن ته داخل شوی وای

موږ دنیکه په حال تاسف کاوه او دډاکټری څخه مو پوښتنه وکړه :

دېر درویه کوی ؟

ډاکټره دځواب په ځیوض تیلفون ته ورشله او دېو چاسره یې اوږدی خبری وکړی . دېر ستارانو - کلاو دیاابوانو لنا اوایلینا گانستانتینو لنانومونه یې تکرارول اوپه خپلو خبرو یې اصرار کاوه هغې چې کله خبری پای ته ورسولی زموږ سوال ته یې ځواب راکړ نیکه ته په درد ونکی وی او یاد زغملو ور ؟

هغې ووېل: موږ پوه شو ستارمه - کلاودیاابوانو لنالر وچې لاس یې

دیر سیکه دی‌یی بیده ته پیچکاری درکری . هغه به هیڅ نه خبر پری هغه اوس مصروله ده‌ او پوهه اروز وروسته‌راځی ، خوسوزباید منتظر نه شو اوس پوه‌یله پرستاره ـ ایایما کانستانتینوفنا راځی هغه هم بیه ، جدی اوسوتره پرستاره ده خو پوازی تاروشان د هغی هغه شکایت کری واین چی به پیچکاری سری‌خوږوی ـ لاس‌ی درولده‌ی.

لومړی پیچکری پخپله پولیا پاولو فنا د رکړه هغی داسی کراره پیچکاری درکړه چی نیکه‌د پیچکاری درکو لوپه وخت کی مسکا کو له خو کله چی پولیا پاولو فنا ولاړه نیکه نور هم وخندل او وی ویل :

ـ اخ چی ساده ده !

ـ سوږ پوهیږه درکړه ! هغه‌خبره‌ده ؟

ـ هغه ځواب را کړ . و پوهیږ‌ان ښ اوږ ده دی . تاسو پهی ولی پخپله نه پوهیږی ؟ هغه د اکتر ه او پوه پخه ده خو بیا هم دهغود کم عقلو انسانو ـ درولد او سپک‌لاس پوروی کړی خبره پدرا ندو اوسپکه لاس کړی نه پلکه په‌پوهه او مهارت کی‌ده‌چه پیچکاری نیسه درکوی ـ یعنی پهدغو هیږه ، پیچکاری پیله‌درده درکړی ـ یعنی په خپل کار کی مهارت‌لری .

سوږ حساب درکړ او وسوو یل‌ا: نیکه ، پروا نه لری ، حوصله درکړه ایایما کانستانتینوفنا به‌تا ته په هوار وزګرا نه ایچکاری درکړی پوه‌ی‌ی درکړه اوه پاتی شوی، هغه به‌ستا پهڅ ته‌ا نه‌ذره‌سپا رزین تد رنګ کړی ، ستا پهدغ ته‌ها به تول پنځه سلیو نه سپارزین تد رنګ‌می دا نور پاتی به تول کلا ودیا ایو انو لګاتد رنګ کړی دهغی لاس خوسپک دی .

ـ سبک ! لیکه چی ولیدل چی مور هم دد اکثری په مو هوم پرستی پوری ځاندو په زړه سوانده یی وخندل .

دلومړی ویچکاری خخه دری ساعته وروسته پرستاره اپلونا کالستا نتیلو فنار اغله او د هغې د را تګ سره سم مور هر خه د خپل ځایه بې ځایه شول . پرستاری یوه موزه وایستله اود بلې په اړستلو اخته شوه خوځ الکا لومړی موزه په خوله کې و اخستله لوړه یې و ډیوه

هرې خواته یې هوروله او په دهلیز کې یې منډې وهلې پرستاری په یوه موزه کې په ژالکا پسې اوولوځ یا او میشا په پرستاره پسې منډې وهلې . ژالکا په لوبه کوته کې د موزې سره د میز پر شاوخوا منډې وهلې او کوچنیانو په سختې هغه و نیو ددې تولوسره وبه وخت کې پرستاری یوځل هم سکاونه کړه ، د هغې ژبره کوچنې سیما په لهرجنو سرولکو کې بټه شوه هغې خوښنه وکړه چې سبې بایدلږې هې ژالکا سره تر لو ، هغه تل په تر لوسره شول اوز مور کاونه یان یې ناآرامول . تر تولو زیات د کوچنیانو لپاره زړه بدو نکې وه ، هغوی د ژالکا خخه موزه راو اوخستله خودوی ته لهرجنې پرستاری په ستر کو کې وویل :

خومره بې ترسې هلکان دی !

پرستاری ټول هوار وز ړو سته له هرو در یو ساعتونو د نیکه بدن تهوړ ، زړسبا رربې تز ریق کول . نا روغ دستمې وهلو په وخت کې ښتر کې پتولې اود ویچکارې په وخت کې یې خپره پر وسپدله

د نیکه وضعیت نورهم خراب شو . دهغه روحانه ستر کې مکدر ې شوې اوده هغه د پرې کښې خلا صولې .

پرستاری د تګ په وخت کې ده ته وویل : د خدای پامان روغ اوسې

ناروغ سترګی خلاصی کړی ، وینی کنټل او بیله دی چې هیڅ ووایی سترګی بې ایرته پټې کړی . پرستاره ولاړه خو هغې په ژبه سیماکې سړی لکې لانه وی ورکی شوی .

دلومړی پرستاری ترنګ دری ساعته وروسته زمور کورته کلاو دیاابوانو ننداراغله . هغه کوچنی اودیره پکلی وه هغه داسی وه چې تا به ویل په سترګو کې خاندی اوازنګی بې دسترګو سره یا خدا کې مرسته کوی . زمور تولو په سترګ کې په ژالکاد اپه زړه پوری سترګی چې و لګیدی ، سپی ورتوپ کړ او نیدی ژبې کو چنی پرستاره یې شو لږو پکل کړی .

کله چې پرستاری لاسونه ومینځل ، چې نه یې واخوا ستله مور تول د ژالکا سره یوځای ټیکه ټه ورغلو . هغه چې کله ژالکاولیدله پرسکې شو کلاودیا ابوانو ننداته یې داسی وکنټل لکه چې پوځ ندلی یې وی

کلاود یا ابوانو ننداونیکل چې څومره سپارز ین یې پوچکاری کړل دی پوځ دناروغ دژوند لپاره څه ډول سپارزه وکړه د پوچکاری ټیټه ، فشار ، حرارات ـ داتول یې په کاغذ دډاکټر لپاره پر پښوول

په خپله ټیکه وروسته مور ته وویل چې په کومه پوه شپه کې د کومې پوچکاری ترمخ ده واوریدل چې ژالکا په پنجو دروازه ګرډوله هغه یې خلاصه کړه اوغلې راتنوت په کور کې ټول پوه وود اسې آرمې وه چې ناروغ هم په غولې دسپی دپنجو در ټکار اوریدله . دادر بهار کټ ته نږدی چپ اوښکې پنډاوبه پرخه خوښحاله شو

هغه وویل : پنجه راکړه !

ژالکا یوه پنجه کټ ته پور ته کړه

ـ ناروغ وویل : بله پنجه راکړه !

ژالکا بله پنجه په کټ کیښوده اوپور ته شو

هغه وخت نوښکه دنورو ښکارپا نوپه ځیرچې اکثر آپه خوب کې تصور کو ی۔ په خوب کې داسې تصور کړ : لکه چې په ځنګل کې داسادہ مرغه چې او ګلان نه بلکه د ګلانو خلیجونه دی او په هغو ، د ګلانو په خلیجونو ، په تا وده سمندر کې کې په روښنایی کې دده ښې ځغلی ، هغه دپوه خلیج څخه بل ته ځی ، داخلیجونه پای نه لری او ورو وروښه اوښه کیږی ...

خودا خوشحاله ښکاری تصوروالوت اوتیر شو . نیکه پوه شو چې تراوړی پوری دپروخت دی او دی ناروغ دی ، خوژ الکا په خپل سازه اوروز پرستن پورته کړه او په توده ژبه یی دده بدن و غاټه دده په نظر اوس سپی وایه کټ ته ور توپ کړی وای خودا لازمه نه وه نوځکه نیکه چغه وکړه :

ـ لیری ورک شه !

هغه چې را بیدار شوو یی لیدل چې داسې نه بلکه ګلاو دیاایو نوفنا دده پرسر ولاړه وه او پخپلوستر ګوګی یی خندل .

ـ نیکه وویل : ګلاو دیاایو ا نوفنا ماو بخښه .ما په خوب کې ایدل چې ژالکا زما کټ ته راپورته کیږی. مهربانی وکړی پیچکاری را کړی .

ـ ګلاو دیاایوانوفنا ځواب ورکړ : ماپیچکاری مخکې در کړه !

داسې یی درده پیچکاری یی وکړه چې نوکه په میخ پوه نه شو ، حتی دهغه په خوب کې پسه ځنګل کې دسحرجن ښکار په وخت کې هم یوی خانګی آزار ورنکړ ، ستنده ته داسې ښکاره شوه چې ګوا کې دده ګران سپی دده بدن په خپله توده ژبه څټي .

نیکه لاپره په پوښه پر خوشحاله شو ، دپر مناری لاس یی ټینګ کړ او وې ویل :

گرانی پرستاری ، ستالاس طلایی لامن دی !

لکه چی دا ډیجکاری هغه وچې د ژوند دښمن پوځ ښې تسلیم کړ او ناروغ نه ښې روغتیا راوګرزوله . نیکه ته په ډاډ ورځ دتهلو نسا نانو په څېر دژوندسره مینه راوګرزیده او کلاو دیاایو انوفلا ده ته دځان په هکله ـ فصله کیسه وکړه : په پولیکلینیک کې څومره ژغورنې ، دشپې دنو کوی له امامه څېره ور کوی ، څېله ژغورنه چېری او په هغه ځای مصروفې . معلومه شوه چې ددی خاوند په جګړه کې مړ شوېدی او دوه دایوازی سوا او کرچنی څېږه کان اندریوشلرۍ.

ـ کلاو دیاایو انوفلا ووېل : اند ریوشاشپږ کلن خودږ هوښیار دی ، کا شکی تا یخپله لږدلی وای !

داند ریوشا دژوند څخه ښې داسی مثال راوړ : هره ورځ کله چې داد وظیفې څخه راغلی هغه اپوښتنه څنی کوی چې دده لپاره دهغه کورلپه دی ترڅو وروستهو کړی شی دنو او اناسره مرسته وکړی.

ـ نیکه ووېل : پکاره ده چې دا کښر ؟

ـ ددی هغه یخپله پوهیږی او یخپله هره ورځ وایی نوی وایی : دا کښر ـ و و ، کارګر ـ و و ، انجنیر ـ و و او نور ! پرهیږی چې دروستنی څل ښې څه وو یل ؟

نیکه پوښتنه وکړه : لکه چې هواری پیلوټ شی ؟

نه ! پیلوټ ـ داخوهو پلاوو . دوایی هوا وړم ته څومره پرشم !»

ـ نیکه پوښتنه وکړه : اسمالیجر ؟

ـ پرسناری ځواب ورکړ : نه ، مدیر .

نیکه په خو شحالی په دی مدیر وخندل ، کله چی پرسناری خپله نوکری پای ته ورسوله نیکه دسنظرویو کتاب پیدا کړ او په هغه ښ ولیکل :

« گرانه اندریوشا ! بهدی هکله ډیر فکر مه کوه چی ته غوکښی. که داکترشی او که کارگر ، انجنیر ، پیلوټ او یا مدیر ـ په هرځای کی خپله سوریه یادوله ، دهغی په خیر کارو کړه ، تاته به په هر ځای کی چه وی ، هرځای به وا یی : اندریوشا د خپلی سوریه خیر ملایی لاس لری» .

مروزایوانوویچ

وی نه وی دوی خوښدی ـ رو کو د یانیخسا او لمنیوښساوی . رو کو دیلنیخسا سپار دوخته پورته کیده او سمدلاسه بی په کار پیل کاوه خولمنیوښسا به ترلیمی ورځی پورې په بستره کی پرته وه ، په یوه اوبل ارخ اوښتله اودبی کاری څخه خبه کیدله .

روکو پلنیکسا یوه ورځ دهدی ویښی سره مخ شوه : هغه خاه ته راغله تر خوا وبه یوسی خودخاه رښ وشکیدله او دواچه یه خاه کی ورکه شوه . اوس څه وکړی ؟ نجلی دخاه پاتی رسی وښوله او دخاه تل ته ور کښته شوه . هلی ولیدل چی دلته او یه نه شته او ددی مخ ته اوږده سخه لار پرته ده . هغه په لار ترکیږ اچی یوری ولاړه کاږ وړی چی دواو ری سپین کور ولاړ او دهغه په دروازه کی سپین ږیری په کنګلی اوږده چوکی ناست دی او دواو ری پاخوڼی خوری .

- سپین ږیری وویل : سلام ، گرنی ، زه پوهیږم چی ته ولی دلته راغلی یی . سنا دوله زما سره ده ، زه هغه ته ترکوم خوته یه ددی په بدل کی دری ورځی زما خدمت کوی . زه ددی لپاره خاوند یم او نوم می مروز ابو نووج دی . خو یه یادولره چی که چیری زما رکښه واوسی انعام درکوم . اوس ولاړه شه زما لپاره بستره تیاره کړه خوگوره چی دپرقودنالی څه پاکه کړی .

روکو د پلنیکسا چی کلمه د مروز ابو نووج دپرقودنالی په ..وض ښځه واوره وایدله ډیره حیرانه شوه ، دهغی په پاکولو یی پیل وکړ ، دپرقودنالی ډوکنج خلاص شو او ما ه د لمسکی یوه برخه دشنروښو سره راښکاره شوه .

- نجلی پوښتنه وکړه : نیکه تاسو وای و چه دلمه ساتی او هغه ټری ته نه وایاسی ؟

- هغه ځواب ورکړ : د لمکه چی تراوسه یی وخت نه دی او ښو تون ه ی نرلاسه کړی . پسر لی په راشی ، واوره په ویلی شی هغه وخت هوا ښه هم لمرته لمن راوایاسی .

مروز ابونو ویچ دد ی خبرو به کولو سره به خپله واوربنه نالی د
ویدیدو لپاره بربوت . رکود یانیشسا یدی و خت کی تول کورپا که
کړ، دهرمی دوودی بی برابره کړه او دسوبن دیږ ی گالی بی ویزل کړل.
دری ورځی تیری شوی ، مروز ابونوویچ نجلی ځانته راوغوښتله
اوهغی ته بی وویل :
ـ نجلیـی ، ستا هغه سینه ، ته زماپه سر ستیا لدوی . داده ستا
دولچه ، ماپـه هـغی کی دسوبنوزرو بیسی وا چولی . هغه نجلی تسه د
دعلید ونکو الماسو کوچنی لپتی ونیولی اووبی ویل چی داهم زما ـ
دکنکل اوواورې دپاچاهی دسلطان دیادګار به توګه .
سوبن دیږی لاسونه وتکول اونجلی دستر ګوبه رپ کی خپل کورته
راورسیدله . هغی خپلی خورته تول هغه خه وویل چی یږی ټیر هوی وو.
لیدو یانیشسا هم وغوښتل چی دا دول انعام تر لاسه کړی . هغه به یاله
ورځ ځانته ولاړه ، دولچه یی یه ځاه ګی و غورځوله اوبه ه نی ښی د
یږی به مرسته دځاه تلی تهور کوزه شوه .
ـ مروز ابونوویچ هغه به مهربانی وښلـه : ای چکلی نجلی، هرنګه
دلته راغلی ؟
راغلم تر هو خدمت وکړم او دخپل کار به بدل کښی هه تر لاسه
کړم .
ـ وبه کوروچی ته هر ډکه خدمتګاره یی . ګرانی ، اوس ولاړه
شه زماد پرتونالی وخنده ، وروسته خو اړه ټیارکړه ، کورپاید
پاکه اوزما پوستین هم باید ترسهاره ویزل کړی .
لیدو یانیشسا چی کله دپرتونالی ولیده له وبی ویل : «ولی هسی ځان
ستړی او ځول لاسو له یخ کړم ! کوندی دسوبن پږی لکرنه ډی اوبه
به خندل شوی نالی ووده نشی » .

نیکه‌رهتیا هم‌خان داسی‌وهودچی گواکی لکربی نه‌شو، به بستره‌گی
خملاست اویده شو. لینیو یخساد یخلخی خواته روانه شوه.

دهغی مخ ته سا به اوغوبه، ورغستلی اوکپان، مساله‌پراته‌دی
خونجلی نه‌پو هیری چی‌به‌هغو خه‌و کړی. هغی‌لپ لکړو کړ اوورسته
بی هرځه‌ویله‌پر یه‌ینخلویو پر پل‌پسی دیګ‌ته وروا چول.

لینیو یخسا دپوستین به‌ګډلو پول‌وکړ خو دعادت دنه‌لر لو له امله
بی‌ستن به خپله‌ګوته‌کی چسخ کړم. «دا څه‌دی 'خپل‌لاس می هم‌ژوبل
کړ. سپین‌ږیری مهربان سړی: ی‌هغه‌ویله‌دی‌هم‌ملته‌شه انعام‌را کوی».

کله‌چی دهرمن ددودی خوږ لووخت را غی مروز ابوانو وبچ‌د
میز شاته کښیناست. نجلی دهغه مخ ته‌پورو اکښیوو له سپین‌ږیری
هو زواته وکتل، غونج شو اوددودی خوږ لو‌څخه بی‌صرف نظرو کړ.
هغه وویل: «دا به‌څه‌وی تر څو وګورم چی تانور کاروونه څرنګه
سرته رسولی‌دی». هغه‌خان‌یا هم داسی وښودچی گواکی دکور نه
باکوالی بی هیڅ ونه لږد.

لینیو یخسا په‌درېمه ورځ سپین ږیری ته راغله، دهغه څخه بی
وخوښتل‌چی دارخصت اود کارا‌جوره بی‌ورکړی. سپین ږیری هغه
راوله گرزوله خوبوازی دا بی ووبل: «چی هرنګه کار همغسی بی
اجوره». هغه دنجلی مخ تی‌به‌دو لچه‌کی دسپینوز رو لو‌به‌خپلته او
ځلیدو نکی الماس واچول اولاسونه بی‌وتکول.

لینیو یخسا کورد خورپه مخکی‌دخپلو شتولا بی کولی. هغه کم‌عقله
هوی‌لپی بیسوته خوشحا لـدو. خپلی خورته بی‌وویل: «ته‌خو بـی
وګوره!...

هغه دوڅلچی ته‌ورګـیره شوه ترڅـوا نعام ځمای راوباسی - خوهلته
بوازی او به‌وی اود قیمتی الماسو او سپینو زو دخپلتی به‌عوض
دکنکل توتو لاسبو ره‌ه.

زړه ورونکی خبره

کوچنی سپین پیری چې او ږده سپینه ډیره یې درلوده په چوکۍ ناست واو په چټرۍ یې په ریګ ښوله رسمول .

یا ولیک هغه ته و ویل چې لږ اخوا شی او د چوکۍ په څنډه کښیناست سپین پیری اخوا شو د کوچنی سړی او یې وسې ځیری ته یې وکتل اوو یې وویل:

تا ته څه در پیش شوی؟ تا اوس چینې و هلې، ژړل دی د کوم چا سره دی شخړه وکړه...

یا ولیک سرتې ټینګ کړ: زه په ژړ ددی کور غځه و تپتم د بوی لپنکا له لاسه. بورنګه پنسل هم نه را کوی او دا پخپله خوښه ر نګه پنسلونه لری !

خو ددی خخه تبدیل لارم نه دی.

بو ازی ددی خخه نه . انا په بوه گاز ره دپخلانۍ خخه وشړلم په صافی ای وویشتلم. هیڅوك برمازره سوی نه کوی اباولیك دخوا څینی خخه وسوځل. زما ورور دکښتی سهر لی کوی اوما دخان سره نه یوایی .زه هغه ته وایم :چه ده چی ماهم درسره بوزی زه به ستاسره یوځای شم، یارو گان به وهم پخپله په کښتی کی سپیوم !.

باولیك اوږده چوکی په سوك ووهله او چپ شو .

سپین ږیری په خپله ږیره لاس تیر کړ او وی ویل :زه خوارم ترهو سخا سره مرسته وکړم. بوه داسی ز ره ورو نکی خبره شته. .زه تاته هغه خبره وایم خوبه یاد ولره : هغه باید په نرم آواز داسی وویل شی چی راسخا دهغه سړی ستراګرته وګوری دکوم سره چی خبری کوی سپین ږیری دکوچنی هلوټ ورتیت شو دهغه نرمه ږیره. دباولیك دیار خو سره ولګیده هغه بوخه وپسید او وایی په لوړ آوازوویل: دازره ورو نکی خبره دخودا سه هیر وه چی هغه باید هر نګه ووبل شی باولیك ولاړ شواود کور لوری ته بی سنډی کړی: زه داخبره همدا اوس آزمویم.

لیدا دسپین شاته ناسته وه او وسم بی کښلو. دهغی سخ ته شنه، آبی، سره رنګه پنسلونه پرا ته وو. هغی چی کله باولیك ولید سمدلاسه بی رنګه پنسلونه ټول کړل او په لاس کی بی ونیول.

کرچنی فکر وکړ چی سپین ږیری تیر ایستلم. آیا زره ورو نکی خبره به په هغی تاثیر وکړی! ..

باولیك دخپلی خور خنګ ته ورغی او هغه بی تر استوګنی کښی

کړه. خور ده ته وکتل . کوچنی په داسی حال کی چی دخپلی خور ستر گوته یی کتل په ټیټ آواز یی وویل :

ـمهربانی وکړه ماته پور نګه پنسل را کړه .

لونا ستر گی کلی کړی. دهغی گوتی خلاصی شوی او په تر وروالی یی ترشونډو ولا ندی وویل :

ـستا کوم پور نګه پنسل په کار دی ؟

ـکوچنی په ویره وویل : آبی .

کوچنی رنګه پنسل و اخست هغه یی په لاس کی وښیو ، په کوټه کی وگرزیدلو پیرته یی خورته وکړ . دهغه رنګه پنسل په کار نه وو، هغه هوازی دزړه وړ ونکی خبری په هکله فکر کاوه .

دانا ته ورځم . هغه پخلی کوی. آیا ما به راوړشړی او کنده؟ه

پاولیک دپخلنځی ور خلاص کړ . انا دکوندی ری خښته تاوده پور کی را ایښی کړل .

لمسی هغی ته ور ښکلی کړی، په دوارولا سرتوبی دهغی تروره خوږه لمانته راوگرزوله ،دهغی ستر گوته یی وکتل اوترشو لاندی یی وویل :

مهربانی وکړه ماته یوه توته پور کی را کړه .

انا سمه شوه .زړه وړونکی خبره دهغی په مړه گونځه، ستر گواو مسکا کی لمبلده له .

ـزما گران تاوده خه غواړی! هغی داو ویل اودکوچنی لپاره یی یوښه پور کی خوښ کړ .

پاولیک دخوشحالی څخه ورتوپ کړ او انا یې په د وا ړو ښار خو ګانو ښکل کړه .

«زړه ور ونکی خبره! زړه ور نکی خبره !» ـ یا و لیک دځان سره داو بل او سوین ډیر ی یې یا دولو .

کوچنی دغر می دوډی ته آرام ناست و او دور وو هری خبری ته یې غوږ نیوه . کله چې هغه وو بل چې د کښتی سپر لی ته ځی پاولیک دهغه په اوږه لا س و اچاوه او په ګراره یې څوپښته ځنی و کړه :

ـ مګر یانی وکړه ـ ماهم درسره ږوزه .

دمیز شانه ناست کسان ټول سمدلاسه چپ شول .ورور وروڅی کش کړ ی او مسکی شو .

ـ خوږی وو بل : هغه درسره ږوزه. دهغه ژ ګ ـ ستا لپاره څه ناوان لری.

ـ انا دهغی ملا تړ و کړ: ولی به یې نه در سره ږوزه ؟ هر سر و یې در سره ږوزه .

ورور مسکی شو. پاولیک یې په اوږه و ټپاوه اودهغه پر سر یې لاس تیر کړ :

ـ ای شیطانه ! چه ده، تیار شه !

«سرسته یې وکړه ! ږوزه یې هم سرسته وکړه !»

پاولیک دمیز څخه ولاړ شو او کوڅی ته یې سنډی کړی.خوږه کوچنی یا رکټ کی او س سوین ډیری نه وو . او ږده چوکی څا لی وه ،خو یوازی په ریګ د چتر ی په مر سته څه نه پو هید ونکی ر سم شوی نښی پاتی وی .

کوکری اوزره څپلکه

یوه ورځ کوکری خپه وو هغه وکور نچید وکور نچید او بریکړه یی وکړه چی هرومرو باید لوبی وکړی او کنه څپکان به یی نور هم زیات شی هغه تاورا تاوشو. خپله لکی یی ولیوله خوخوشحاله نه شو کوکری انگړ تدووت لوی سپی ته چی ډ ه هرله کی او سیده ورلیږدی شوه:

ـ سپیه! آ سپیه! راځه لوی وکړو بوازی خفه کیږ د نکی ده

ـ سپی دغرفی هغه راووت اړ د سی یی وکښی و یی وویل:

ـ نه زه لو یی نه شم کولی باید ځار وکړم

ـ څه ځار کوی؟ اوس خوخه شپه نه ده

ـ لوی سپی دهغه سره موافق شو: رښتیا هم چی شپه نه ده خو ـ ځار کول په هر صورت لازم دی ته دپشی سره لوبی وکړه هغه بیله دی چی ځار وکړی هرفی ته ننوت

کوکری اسویلی وکړ اوولاړ ترشو پشی ولټوی

پشی هغه ده لمر ته پر ته د ستر گی یی وپټولی هغه خوشحا لداود کوکری په غم کی نه ده

ـ پشی! آ پشی! مهربانی وکړه زما سره لوبی وکړه

ـ پشی په خپگا ن شوه و نه وویل ته څه وا یی ... داسی په تود لمر دی هغی ستر گی ویښی ښی گړی. پښه ده ترشوخوب وکړی چرت ووهی

ـزه‌نده‌وارم چی خوب و کرم‌چرت ووهم ز.لوبی‌ا کول خوارم !

ـ پشی کلوله‌شوه بزه‌یی دنهلی لکی به خوکه وبوهله‌ـمهربانی

و/کره داخبری بربرده! ته‌خهل خاوند لری هفه دی ستاسره لو بی‌و

گری.

گوگری بهشی خپه شوهنه‌پوهید ه‌چی خاوندیی به باز ولر ولکی‌ـ

چوکی ناست دی‌بهی بی راتولی گری‌دی شپلکی بی‌ایستلی اوبوهه

لولی دلو ستلو هفه دهفه رالهری کول‌لازم‌نه‌دی گوگری دچوکی

هنگ ته کتبها‌ست او پسه لهربی خپل خاو ندته کتل دخاوند هم

گوگری ته‌لکرشو اوهفه ته‌بی دکتلو سره سم به‌مهربانی وویل

ـ۱ـ داره ماوراهی. رالهه‌زما سره کتبهنه .

هفه‌ویا هم‌د کتاب به‌لوستا و پیل‌و کړ.

گوگری بوه‌هوچی میشوک نه‌هواری ترهوددهسر لوبی‌و کړی.

هیڅ نه‌شی کولی . گوگری لیوچیورید اوورومته له‌هفه‌خهل خاوند

ته‌لیږدی شملاست . هفه‌خهل اوراوز به‌پنجو کیهود , هوهتل بی چی‌و

گوړ نچیږی هوالهابه بی‌آرام اوتاوده پسیدل واوړ بدل :

. هواری چی‌زه‌ستاسره لوبی و کړم ؟

گوگری سمدلاسه بوه‌نه هوچی ډاخبره دخاوندیوی‌خپلکی وکړه

ـ گوگری به‌دوه زړی پوښتنه وکړه : داخوک دی؟ داته بی

ـ شکاره خبره ده‌چی دازه یم .

ـگوگری حیران‌شو :عجیبه ده.آیا ته ژوندی بی ؟

ـ زړی‌خپلکی کرارو خندل : شکاره ده‌چی زه‌ژوندی یم‌ته به

خپرما ته‌و کوره.

کوکری په ځیر څپلکی ته‌و کتل او ویی لیدل چی څپلکه دوی خوشحاله ستر گی، پزه‌اوحتی لکی لری ! هیڅ داسی فکر نه کیده چی هغه‌رښتیا هم‌ژوندی نه‌ده .

ـ کوکری خوشحاله‌شو : زه بخواولی نه‌یم ملتفت شوی ؟

ـ څپلکی اسویلی وکړ: هیڅوک نه‌ملتفت کیږی ...

ـ ته‌زما سره‌لوبی کوی ؟

البته! زما لوبی دیری خوښیږی، خولږ شوک یدی پوهیږی.

یدی ډول کوکری اوزړه څپلکه سرآشنا شول. دهغه وخت څخه را پدیخوا هغوی یوځای لوبی کوی. کوکری څپکی ته داسی ور توپ کوی چی گواکی شواړی هغه توتی کړی. څپلکه داسی خیږونه وهی چی ته به وایی ویریږی. هغوی دواړو ته دانندارہ خندا وره او خوشحا لونکی ده.

خولوی سپی، پشی، اوخا وند دی ته حیران دی چی کوکری ولی دزړی څپلکی سره لوبی کول خوښوی. هموی خو په هغه څه نه پوهیږی په کوم چی هر کوکری پوهیږی!

مأخذ

بریشوین م.م. «واسیا ریسولکین»

مسکو ـ دکوچه‌یا نوادبیات ـ ۱۹۸۰ گال

۲ گیلمو تدیبوروا س.ز «دسرو زروخاه» گیسی گازاف دتاتاردکتاب

خیرو لو مؤسسه ۱۹۸۰ گال

۳ دسهو تلیک مجلي